

Jesus Trail Dag 2

Vandaag lopen we de route van Cana naar kibbutz Lavi. Als om 5 uur de wekker afloopt, is het nog donker. Ook vandaag kunnen we rond zes uur vertrekken. Een ieder heeft voldoende drinken en eten in de rugzakken en in koelboxen gestopt.

Langzaam wordt het lichter en als we richting Cana rijden, laat de zon zich boven de heuvels zien. Het belooft weer een warme dag te worden, maar als we rond 7 uur op de parkeerplaats in Cana aankomen, is het nog lekker koel. De rugzakken worden omgehangen en we kunnen van start.

Tijdens onze tocht door Cana komen we langs diverse, prachtig versierde moskeeën

die op dit toch vroege tijdstip overvol zijn voor het vrijdagochtendgebed, wat waarschijnlijk nog versterkt wordt door de zojuist beëindigde ramadan, de Islamitische vastenperiode. Luid klinken de preken van de imams naar buiten door.

Langzaam gaat de weg omhoog en we belanden in de bosrijke omgeving van het Beit Keshet Forest. Rust alom. Na een uur zijn we zo'n beetje op de top en krijgen we een geweldig uitzicht op de Tur'an vallei.

Hier moeten we van genieten en een korte pauze wordt ingelast om ons ontbijt te verorberen en om het vochtgehalte op peil te brengen. Je kunt nu merken dat de temperatuur snel omhoog gaat, dus water drinken is het motto.

Over zo'n anderhalf uur moeten we halverwege de dagtocht zijn, dus in de benen en lopen en genieten van die prachtige vergezichten over het landschap waarvan ook Jezus en zijn discipelen zeker hebben genoten.

Hoe het precies is gekomen, wist ik op dat moment niet, maar plotseling hoor ik geroep, ik kijk om en zie Gerrie op de grond liggen. Als ik bij haar kom, roept ze het uit van de pijn. Ze heeft het gevoel dat er iets in haar rechterbeen is gebroken. Binnen

de kortste keren is het enkelgewricht en daarboven flink opgezwollen. Die moet zo snel mogelijk naar het ziekenhuis.

Tijdens het afdalen van een heuvel heeft ze wel rondgekeken en gesprekken gevoerd,

maar niet op de weg gelet en laat ze dan net in wat los, fijn grint stappen en wegglijden met dit desastreuze gevolg.

Via de mobiel, wat zijn dat in zulke gevallen toch handige apparaatjes, wordt contact gezocht met de volgauto, die gelukkig na korte tijd ondanks het zeer slechte zandpad ons weet te bereiken. Met Gerrie in de bus en na heel veel pijnlijk gehobbel belanden we in het ziekenhuis in Nahariya in de buurt van Nes Ammim.

Daar wijzen foto's uit dat ze een dubbele beenbreuk heeft: van de onderkant zowel het scheenbeen als het kuitbeen is een stuk afgebroken. De chirurg-orthopeed zou eigenlijk direct willen opereren, maar doordat het sabbat is, is zijn baas niet aanwezig om de knoop door te hakken. Dat wordt wachten tot zondag en iedereen weer aan het werk gaat. Voorlopig wordt de breuk stevig ingepakt in gips en pas, nadat Gerrie volmondig heeft beloofd haar been niet te zullen gebruiken en het steeds omhoog zal houden, mag ze mee naar Nes Ammim .

De stemming in de groep is door het voorval bedrukt gebleven, maar dat neemt niet weg dat iedereen ook deze keer vol lof is over het gelopen traject. Zelfs wordt nog een gedeelte van honderd meter van een twee duizend jaar oude, Romeinse weg belopen, die deel heeft uitgemaakt van het 50.000 km grote netwerk door het Romeinse rijk.

De route eindigt bij kibbutz Lavi

In deze orthodoxe kibbutz wordt de Shabbat strikt gehandhaafd, dat wil zeggen dat er van zonsondergang op vrijdagavond tot zonsondergang op zaterdagavond geen werkzaamheden worden verricht. Er wordt geen auto gereden. De koeien worden automatisch gemolken en de liften stoppen automatisch op iedere verdieping, zodat niemand een handeling hoeft te verrichten.

Bij de parkeerplaats waar de volgbus staat te wachten, bevinden zich een eeuwenoude wijnpers, een monument ter herdenking van de familieleden die in de Holocaust zijn omgekomen en de begraafplaats van de kibbutz.

Volgende week komen we, helaas zonder Gerrie, terug voor de start van de derde dagtocht van de Jesus Trail